

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. София, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Г.

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разглежда докладваното от Димитър Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20211100506290 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294 вр. с чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 507006 от 11.10.2018 г., постановено по гр. д. № 47256/2011 г. по описа на СРС, II ГО, 52 състав, е прогласено, на основание чл. 349, ал. 6 ГПК, обезсилването по право на решение от 14.01.2014 г. по гражданско дело № 47256/2011 г. по описа на Софийски районен съд, II Гражданско отделение, 52 състав, в частта, с която на основание чл. 349, ал. 1 ГПК, е поставен в дял на Л. А. Х., ЕГН *****, допуснатият до съдебна делба недвижим имот, представляващ апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „Изгрев“, ул. „****“, със застроена площ от 84.86 кв. метра, състоящ се от две стаи, хол, кухня и сервизни помещения, при съседни: стълбище, Й. и Г.Г., двор, двор, двор, ведно със зимнично помещение, при съседни-коридор, С. и Л.Ч., двор, О. и Б. Д.и, заедно с 5.02 % идеални части от общите части на сградата и в частта, с която Л. А. Х. е осъдена да заплати на Ц. А. Н., ЕГН *****, за уравниение на нейния дял сумата от 61 500 лева, заедно със законната лихва върху тази сума от влизане в сила на решението за възлагане до окончателното ѝ изплащане.

С решението е изнесен на публична продажба, на основание 349, ал. 6, изпр. второ ГПК, допуснатият до съдебна делба недвижим имот, представляващ апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „Изгрев“, ул. „****“, със застроена площ от 84.86 кв. метра, състоящ се от две стаи, хол, кухня и сервизни помещения, при съседни: стълбище, Й. и Г.Г., двор, двор, двор, ведно със зимнично помещение, при съседни-коридор, С. и Л.Ч., двор, О. и Б. Д.и, заедно с 5.02 % идеални части от общите части на сградата, като получената парична сума от продажбата се разпредели между съделителите, съобразно дяловете им в съсобствеността, както следва: 1/2 идеална част за Л. А. Х., ЕГН

*****, с адрес: гр. София, ж.к. "Изгрев", ул. "*****" и 1/2 идеална част за Ц. А. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. *****.

С решение 3718/25.06.2020г. на СГС по в.гр.д. 14816/2019г. при първото въззивно производство е потвърдено обжалваното решение на СРС.

С Определение на ВКС по гр.д. 3285/2020г. е върната касационната жалба на Д. К. А.. Определението е влязло в сила и производството по делото спрямо нея е приключило, поради което неправилно е била призовавана по настоящето дело.

Производството е висящо само по жалбата на Л. А. Х..

С решение на ВКС по гр.д. 3285/2020г. е отменено първото въззивно решение и делото е върнато на въззивния съд за ново разглеждане с указания да бъдат обсъдени представени с молба от 21.06.2017г. от Л. Х. писмени доказателства, които страната представя за доказване на извършено в полза на другата съделителка плащане на 13.05.2015г. - в срока по чл. 349, ал. 5 ГПК.

Със същото решение на ВКС по задължителен за настоящият състав начин (чл. 294, ал. 1, изр. 2 ГПК) е прието, че срокът за заплащане на сумата за уравниване на дялът в конкретния случай между страните тече от 18.11.2014г.

Депозиранията от Л. А. Х. жалба е допустима и следва да бъде разгледана, като се съобразят и указанията на ВКС по прилагането на чл. 349, ал. 5 ГПК.

След връщане на делото за ново разглеждане единствения спорен между страните въпрос е дали има плащане на дължимата за уравниване на дяловете сума в срока по чл. 349, ал. 5 ГПК, като момента в който започва да тече този срок за Л. Х. е определен с решението на ВКС на 18.11.2014г. С оглед на тази дата шестмесечния срок изтича на 18.05.2015г. по правилото на чл. 60, ал. 3 от ГПК- Понеделник присъствен ден.

С молба от 21.06.2017г. Л. Х. е представила писмени доказателства в полза на твърдението си, че на 13.05.2015г. е платила сумата за уравниване ведно със законната лихва и няма основания за обезсилване по право на възлагателното решение в нейна полза. С молбата са представени: Уведомително писмо с обратна разписка на Л. Х. до Ц. Н. от 17.05.2015 г.; Уведомително писмо до Ц. Н. и адвокат Й. Г. от пълномощника на Л. Х. - адв. И. С.; Нотариална покана с Разписка от 19.05.2015 г. на Нотариус Ал. Д. рег. № 404, връчена на Ц. Н.; Уведомление - второ по ред - до Ц. Н. и адвокат Й. Г. от пълномощника адв. И. С.; Договор за открийе и обслужване на специална сметка (ESCROW ACCOUNT) от 13.05.2015 г. в „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“; Извлечение от сметка - 3 страници; Ави́зо по платежно нареждане от 14 май 2015 година; Справка за суми по сметка; ID на клиент 000410788 за допълнителен превод по ESCROW ACCOUNT за сумата от 3 500 лева за обезщетение за ползване; Състояние на сметка от интернет банкиране.

ВКС е върнал делото за обсъждане именно на тези доказателства от въззивния съд.

За пръв път твърдението за плащане чрез открийе на банкова сметка под разпореждане на Цв. Н. е направено на 29.06.2015г. в писмен отговор на Л. Х., пришит по ч.гр.д. 3638/2015г. на ВКС (приложено по настоящото дело) срещу частната жалба на Цв. Н..

Поддържа се и в молбата от 21.06.2017 посочена по-горе. Твърдението е, че до това се е стигнало поради отказ на Цв. Н. да посочи банкова сметка за превод на сумата за уравниване на дяловете, поддържано и в първото въззивно производство.

От представения договор от 13.05.2015г. сключен между Л. Х. и Д. А. (Х.) от една страна като „титуляри“ и „Алианц Банк България“ АД от друга се установява, че е открита банкова сметка с IBAN – ****; BIC – BUINBGSF, в „Алианц Банк България“ АД. По договора като „титуляр“ са посочени Л. Х. и Д. А.. В договора се посочва, че той се сключва на основание чл. 22 ЗЗД (в полза на трето лице)

В т. 1 е посочено, че договора се сключва с оглед на решението по гр. д. 47256/2011г. и във връзка с осъждането на Л. Х. да плати сумата по решението на Ц. Н.

В чл. 1 от Договора е посочено, че страните уговарят специален характер на посочената банкова сметка. С чл. 2 се уговарят, че титулярът превежда по сметката сумата, присъдена на третото ползващо се лице съгласно съдебното решение. С чл. 4 се уговарят банката да извърши плащането на задължението на титуляра (Л. Х.) съгласно съдебното решение. В чл. 8 е предвидено, че банката е длъжна да плати сумата на третото ползващо се лице по посочена от него самото платежна сметка или в брой, като следва да представи документ за установяване на идентичността му с посоченото от титуляра лице.

От извлечението на л. 131 от делото на СРС се установява, че на 14.05.2015г. посочената в договора сметка е захранена със сумата от 70000,00 /седемдесет хиляди/ лева.

Писмените доказателства не са оспорени от ищцата Цв. Х.. Пред СРС е направено само възражение, че плащането не е в срок (Протокол от ОСЗ на 25.10.2017г.).

Осъществяването на плащането е признато в писмените бележки от 03.04.2018г. от Цв. Н. пред СРС.

В отговор от 28.01.2019г. на въззивната жалба на Л. Х. подаден по в.гр.д. 14816/2019г. Цв. Н. твърди, че не могла да изтегли сумата, защото тегленето било невъзможно без присъствие и полагане на подпис на пълномощника на Л. Х. - адв. С. и затова счита, че няма плащане. Поддържа това становище в ОСЗ при първото въззивно разглеждане.

В хода на настоящото производство Цв. Н. също не оспорва, че сумата е преведена по сметката, като поддържа, че не е могла да я изтегли, като обяснението на банката за отказ било, че е необходимо присъствие на титулярите.

При горната фактическа обстановка и с оглед на твърденията и възраженията на страните СГС в настоящият си състав намира, че задължението на Л. Х. за заплащане на сумата за уравняване ведно с лихвите е изпълнено чрез откритата на нейно име, но в полза на Ц. Г. банкова сметка с посочен по горе IBAN. Плащането е от 14.05.2015г. (когато е захранена сметката според представеното извлечение) и е в срока по чл. 346 ГПК. Цв. Н. не е оспорила твърденията, че не е дала съдействие (не е посочила банкова сметка), за да ☐ бъде преведена сумата. При това положение съгласно чл. 97 ЗЗД Л. Х. може да изпълни като вложи паричната сума в банка. Влагането на сумата се установява от представения договор с третото за делото лице „Алианц банк България“ АД и банковите извлечения и не се оспорва от Н.. Спорно е дали сметката е била единствено под разпореждането на Н. или е имало условие тегленето на суми от нея или превод по сметка на Н. да става в присъствие на титулярите или адвокат С.. Доказателства в такава насока няма по делото. Договора не съдържа такива условия. Изискването е да се представи документ, който да установи идентичност между лицето което иска да получи суми от сметката и третото ползващо се лице Н. (чл.8 от договора).

Ако банката, (която има качеството на обещаел по смисъла на чл. 22 ЗЗД) не изплаща сумата в противовес на договора с уговарящият, то бенефициера (Цв. Х. има иск срещу банката за изпълнение или за обезщетение за неизпълнение (ТР № 30 от 17.VI.1981 г., ОСГК на ВС - третиращо правата на третото ползващо се от един договор лице).

Това не влияе върху редовността на плащането на уравниването на нейния дял и не следва да повлече прогласяване на настъпило по право обезсилване на възлагателното решение в полза на Л. Х.. Плащането е в шестмесечен срок от 18.11.2014г., която дата е определена с решението на ВКС за начало на срока по чл. 349, ал. 5 в конкретния случай.

Предвид гореизложеното решението на СРС, с което е прогласено настъпило по право обезсилване на решението му от 14.01.2014г. по същото дело 47256/2011г. в частта му за възлагане на делбения имот в дял на Л. Х. и е постановено изнасяне на имота на публична продан следва да бъде изцяло отменено, а искането на Цв. Н. за прогласяване на обезсилването по право да се отхвърли като неоснователно.

По разноските.

При този изход на делото право на разноски в производството има само Л. Х..

Същата доказва такива в размер както следва:

В настоящото производство- 400,00 лева за адвокатски хонорар съгласно ДПП от 07.03.2022г.

В производството по гр.д. 3285/2020г. на ВКС- 600,00 лева за адвокатски хонорар и 70,00 лева-платени държавни такси

В производството по в.гр.д. 14816/2019г. на СГС: 40,00 лева държавна такса

Доказателства за други разноски няма представени.

Предвид изложените съображения, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО Решение № 507006 от 11.10.2018 г., постановено по гр. д. № 47256/2011 г. по описа на СРС, II ГО, 52 състав, с което е прогласено обезсилване по право на решение от 14.01.2014 г., постановено по гр. д. № 47256/2011 г. по описа на СРС, ГО, 52 състав в частта, с която на основание чл. 349, ал. 1 ГПК, е поставен в дял на Л. А. Х. допуснатия до съдебна делба недвижим имот, представляващ апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „Изгрев“, ул. „****“, със застроена площ от 84,86 кв.м. и в частта, с която на същото основание Л. А. Х. е осъдена да заплати в полза на Ц. А. Н., ЕГН ***** за уравниение на нейния дял сумата от 61 500 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от влизане в сила на решението за възлагане до окончателното □ изплащане, като е постановено изнасяне на публична продан на допуснатия до съдебна делба недвижим имот, представляващ апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „Изгрев“, ул. „****“, със застроена площ от 84,86 кв.м. **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНО искането на Ц. А. Н., ЕГН ***** за прогласяване на обезсилване по право на решение от 14.01.2014 г., постановено по гр. д. № 47256/2011 г. по описа на СРС, ГО, 52 състав в частта, с която на основание чл. 349, ал. 1 ГПК, е поставен в дял на Л. А. Х. допуснатия до съдебна

делба недвижим имот, представляващ апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „Изгрев“, ул. „****“, със застроена площ от 84,86 кв.м. и в частта, с която на същото основание Л. А. Х. е осъдена да заплати в полза на Ц. А. Н., ЕГН ***** за уравниение на нейния дял сумата от 61 500 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от влизане в сила на решението за възлагане до окончателното □ изплащане и за изнасяне на публична продан на допуснатия до съдебна делба недвижим имот, представляващ апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „Изгрев“, ул. „****“, със застроена площ от 84,86 кв.м.

ОСЪЖДА Ц. А. Н., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** НА Л. А. Х. с ЕГН ***** разноси в производството по искането за обезсилване за всички инстанции в размер на 1110,00 лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК, пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____